

om det økonomiske Resultat i det sidste Par Aar, gaar han noget for vidt, thi det er jo ikke underligt, at der, naar vi forhøjer Statsbanetaksterne med 10 pCt., med 4—5 Mill. Kr., kommer mere i Kassen, og at Overskuddet bliver større. Hvis vi gentager det ret hyppigt, og man hver Gang vil tillægge Generaldirektøren Æren derfor, er der ingen Ende paa al den Ære og Berømmelse, han kan indhøste. Nej, det er Rigsdagen, som har gjort det, om det har været heldigt eller ej, er en anden Sag; det er Rigsdagen, som ved sine Vedtagelser af Takstlovene har bragt mange Penge i Kassen. Jeg siger ikke, at der administreres uøkonomisk, men man maa ikke tillægge Generaldirektøren Æren, hvis der overhovedet er nogen Ære.

Om selve Statsbaneudvalget vil jeg gerne gøre et Par Bemærkninger overfor Generaldirektionen, og det vil maaske ikke synes urimeligt, at jeg tager Statsbaneudvalget i Forsvar og giver ærede Medlemmer Lejlighed til at se, hvorledes den Erklæring, som det ærede Medlem sagde var saa knusende for Statsbaneudvalget, ser ud. Det ærede Medlem, som jo var en udmærket Forsvarer for Generaldirektøren og Generaldirektionen, maatte ogsaa indrømme, at Tonen i denne Erklæring var ret skarp. Jeg skal ikke anvende noget andet Udtryk, uagtet jeg havde Lyst dertil, men jeg maa sige, at Tonen i Statsbaneudvalgets Betænkning er høflig og hensynsfuld overfor Generaldirektionen. Naar vi tillader os at udtale en Kritik eller slutte os til en Kritik, bruger man endogsaa saa bløde Vendinger som: Den og den Kritik synes ikke ganske uberettiget og i smukke parlamentariske Vendinger, som ofte kan virke bedre og stærkere end de voldsomme Udtryk, siger vi vor Mening; det er en Række Henstillinger. Vi er gaaet til vort Arbejde med god Villie, uden Animositet mod nogen Person. Ser jeg saa paa Generaldirektionens Erklæring, skal jeg først erindre om det, som jeg lige berørte før, at man har været 6 Maaneder om dette Aktstykke. Generaldirektionen, som har alle Oplysninger til sin Raadighed og af den daværende Minister blev anmodet om at afgive Erklæring i Løbet af 3 Maaneder, brugte 6 til at afgive en Erklæring, der er affattet i Udtryk, som ikke er lempelige, som end ikke under sig for at give, hvad jeg kan kalde et Spark til Udvalgets Formand paa Grund af hans Stilling som Leder af en Privatbane og paa Grund af, antager jeg, at der i Bladene — om med Rette eller Urette aner

jeg ikke — tillagdes ham Ønsker om at blive Generaldirektør. Jeg finder det lidet passende. Det er jo saaledes, at det indrømmes alle dømte i 3 Dage at skælde Dømmeren ud, men det gaar lidt over det tilladelige, naar man bruger 6 Maaneder; og naar en saa højtstaaende Institution som Statsbanernes Generaldirektion efter 6 Maaneder ikke er faldet mere til Ro, end at den ikke kan beherske sin Pen, taler det ikke til Fordel for denne Institutions Overlegenhed.

Det ærede 3die Medlem for 2den Kreds (Villars Lunn) var meget misfornøjet med Statsbaneudvalget og den Maade, hvorpaa det var blevet til, og Ordet „usmagelig“ blev gentaget. Det ærede Medlem talte navnlig om den ministerielle Beføjelse for Udvalget til at indkalde Funktionærer og for disse til at give Møde for Udvalget, og han talte om, hvad det kunde blive for en Renden Udvalget paa Dørene. Dertil skal jeg kun sige, at den Beføjelse, der blev givet Statsbanefunktionærerne til at give Møde for Udvalget, blev ikke paa nogen Maade misbrugt, det var ikke mange, der kom af sig selv. Men Udvalget maatte paa den anden Side have en Bemyndigelse til at indkalde Funktionærer og Embedsmænd for at høre Forklaringer, og den har vi brugt, og vi har brugt den i ret vidt Omfang til alle Sider, Generaldirektøren og de forskellige Direktører har vi haft den Ære at se, ligesaa Folk fra Banafdelingen, Regnskabsafdelingen, Maskinafdelingen o. s. v., vi har efter Anmodning haft Besøg af saa mange Embedsmænd og Funktionærer, at vi har faaet ikke ganske lidt at vide, og det maatte vi have. Naar man en Gang havde valgt den Fremgangsmaade, at ikke Statsbanerne selv skulde lede dette Udvalgsarbejde, maatte vi have Lov dertil. Naar saa Generaldirektionen jævnlige i sin Erklæring siger, at dette eller hint er ubevist, dette eller hint paastaas, dette eller hint kan ikke være saa, Udvalget savner Kendskab til, Viden om den og den Ting eller lignende Udtryk, er det urigtigt af Generaldirektionen at tale paa den Maade, thi hvad vil det sige at føre Bevis for, at Forholdene ved Statsbanerne ikke er, som de skulde være? Hvilke Krav vil man stille til en saadan Bevisførelse? Et saadant Bevis lader sig i Virkeligheden ikke føre. Man kan sige, hvad man mener om Sagen, og man kan tale med den Vægt, som det giver at have undersøgt Sagen til Bunds, men at føre et matematisk Bevis er ganske ugørligt. Vi har altsaa spurgt, og vi har